

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Jurečkovou ve věci

žalobce **T. L. N.**, nar. X, st. příslušnost Vietnam
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2026, č. j. KRPA-39701-33/ČJ-2026-000022-ZZC

takto:

- I. Žalobě se nepřiznává odkladný účinek.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Skutkový stav

1. Napadeným rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „žalovaná“), bylo podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlouženo zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, které bylo původně stanoveno rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 31. 1. 2026, a to o dobu 60 dnů.
2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce pobývá na území České republiky, resp. na území členských států Evropské unie a smluvních států, neoprávněně, a to nejméně od 19. 7. 2025 do dne jeho zajištění. Dovodila existenci nebezpečí, že žalobce dobrovolně nevycestuje, neboť jeho dosavadní jednání podle jejího názoru svědčí o nerespektování právního řádu České republiky i práva Evropské unie, a neposkytuje tak záruku, že by plnil povinnosti uložené správními orgány.
3. Jednání žalobce žalovaná vyhodnotila jako ohrožující zájem státu na dodržování právních předpisů. Současně neshledala existenci překážky trvalejší povahy, která by bránila jeho vycestování. S ohledem na uvedené dospěla k závěru, že jsou splněny podmínky pro prodloužení doby zajištění o 60 dnů.

II.

Obsah žaloby

4. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, má za to, že jím byl zkrácen na svých právech, a navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost, jakož i pro nepřiměřenost stanovené doby zajištění. Současně navrhuje přiznání odkladného účinku žalobě.
5. Žalobce především namítá, že žalovaná dostatečně neposoudila možnost uložení mírnějších opatření. Zdůrazňuje, že žádný z důvodů uvedených v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců sám o sobě nevylučuje použití zvláštních opatření, přičemž k zajištění lze přistoupit pouze tehdy, nepostačují-li tato mírnější opatření. Rozhodnutí o zajištění musí být podle žalobce vždy proporcionální ve vztahu k jeho osobní situaci.
6. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, zejména rozsudek ve věci El Dridi, jakož i na principy vyplývající z návratové směrnice, podle nichž musí být při navracení neoprávněně pobývajících cizinců respektován princip proporcionality a subsidiarity. Zajištění představuje nejzávažnější zásah do osobní svobody, a proto má být využíváno pouze jako krajní prostředek. Dále poukazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51), podle níž je smyslem zvláštních opatření minimalizace zásahů do osobní svobody cizinců.
7. Žalobce dále namítá, že správní orgán nepostupoval po celou dobu zajištění dostatečně aktivně a účelně směrem k realizaci správního vyhoštění. Připomíná, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli, a pokud správní orgán bez rozumného důvodu nečiní kroky směřující k vyhoštění, zajištění přestává být oprávněné.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Podle žalobce žalovaná rovněž nedostatečně odůvodnila závěr, že by nesplnil podmínky případného zvláštního opatření, ani že by s orgány veřejné moci nespolupracoval. Tyto závěry nemají podle žalobce oporu ve spisovém materiálu.
9. Žalobce konečně namítá nedostatečné odůvodnění délky prodloužení zajištění. Podle jeho názoru z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých konkrétních úvah žalovaná dospěla k závěru, že bude možné ve lhůtě 60 dnů zajistit ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, a následně realizovat správní vyhoštění. Poukazuje na to, že od jeho zajištění dne 31. 1. 2026 dosud nedošlo k ověření jeho totožnosti ani k vydání náhradního cestovního dokladu, přičemž žalovaná operuje pouze s obecnými a teoretickými předpoklady.
10. Podle žalobce je tak stanovená doba prodloužení zajištění určena paušálně a není dostatečně konkrétně a přesvědčivě odůvodněna, zejména s ohledem na závislost postupu na spolupráci s příslušným zastupitelským úřadem a nejasný časový rámec těchto úkonů.
11. Žalobce dále zdůrazňuje, že zajištění cizince nesmí být svévolné. Délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli, přičemž pokud by již v době vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že účelu zajištění nebude možné ve stanovené době dosáhnout, bylo by takové rozhodnutí v rozporu se zákonem.
12. Podle žalobce je přípustná délka zajištění úzce spjata s jeho účelem. Nelze proto mechanicky prodlužovat zajištění až na maximální zákonnou dobu pouze s odkazem na přetrvávající obavu, že by mohl mařit výkon správního vyhoštění. Žalovaný je naopak povinen kvalifikovaně, na základě svých zkušeností, posoudit, jaké konkrétní úkony bude třeba učinit k realizaci správního vyhoštění dané osoby, a zároveň odhadnout, jak dlouho potrvá provedení jednotlivých kroků. Takové posouzení musí být individuální a nesmí se omezit na paušální úvahy. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2021, č. j. 41 A 21/2021-32.
13. Z uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí ve vztahu ke stanovení délky prodloužení zajištění za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
14. Současně žalobce namítá porušení základních zásad činnosti správních orgánů zakotvených v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
15. Žalobce rovněž navrhuje přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žaloba sama o sobě odkladný účinek nemá. Má za to, že nepřiznání odkladného účinku by pro něj znamenalo nepoměrně větší újmu než případné přiznání tohoto účinku pro jiné osoby.
16. Podle žalobce není přiznání odkladného účinku žaloby v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tvrdí, že jeho chování nenarušuje veřejný pořádek ani nezasahuje do práv jiných osob, a proto nelze dovodit, že by přiznáním odkladného účinku mohl být veřejný zájem ohrožen.
17. Konečně žalobce poukazuje na to, že i v případě střetu jeho základního práva na soudní a jinou právní ochranu s veřejným zájmem nepostačuje pouhá existence tohoto veřejného zájmu k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Je třeba provést test proporcionality, v jehož rámci bude posouzena intenzita hrozící újmy na straně žalobce ve vztahu k intenzitě zásahu do veřejného zájmu, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-132).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III.

Vyjádření žalovaného, napadené rozhodnutí, obsah správního spisu

18. Ze správního spisu vyplývá, že dne 31. 1. 2026 provedla hlídka odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort, pobytovou kontrolu zaměřenou na odhalování a předcházení nelegální migraci na adrese X. Na místě byl zjištěn žalobce, který byl vyzván k prokázání totožnosti. Předložil výjezdní příkaz č. 0348797, platný od 19. 6. 2025 do 18. 7. 2025.
19. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, a to již od 1. 7. 2009 do 1. 7. 2019, kdy mu bylo uloženo vyhoštění z důvodu trestné činnosti. Žalobce byl trestně stíhán pro nedovolenou výrobu a držení omamných a psychotropních látek. Následně mu bylo rozhodnutím ze dne 24. 8. 2011 uloženo soudní vyhoštění na dobu od 7. 1. 2013 do 31. 12. 2029, mimo jiné pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy a pro maření výkonu úředního rozhodnutí.
20. Dále bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, a to na dobu od 3. 4. 2015 do 10. 3. 2027. Žalobce nepředložil žádný platný cestovní doklad, vízum ani jiné oprávnění k pobytu na území České republiky.
21. Žalobci bylo rovněž vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, a byl téhož dne zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. V průběhu řízení podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, která byla zamítnuta. Rozhodnutí o správním vyhoštění je v současnosti vykonatelné v období od 13. 4. 2023 do 10. 3. 2027.
22. Žalobce nerespektoval uložené správní vyhoštění ani výjezdní příkaz a z území nevystoupal, přestože mu v tom nic nebránilo, a nadále pobýval na území České republiky neoprávněně.
23. V rámci podání vysvětlení žalobce uvedl, že ve Vietnamu byl naposledy v roce 1994, z České republiky dosud nevystoupal, nedisponuje cestovním dokladem a nepožádal o jeho vydání. Uvedl, že si je vědom povinnosti vycestovat, avšak dříve tak neučinil z důvodu nedostatku finančních prostředků. Nyní deklaroval ochotu dobrovolně vycestovat do Vietnamu, případně využít program dobrovolných návratů.
24. Dále žalobce uvedl, že dvakrát žádal o mezinárodní ochranu, avšak neúspěšně, a kromě těchto žádostí neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Na území České republiky nemá zajištěno stabilní ubytování, přebývá u známých, není nikde hlášen k pobytu a není kontaktní. Je svobodný a bezdětný, ve Vietnamu nemá zajištěné zázemí, jeho poslední známá adresa je ubytovna. Finanční prostředky si obstarává brigádní činností, zejména v tržnici Sapa.
25. Žalobce dále uvedl, že není vlastníkem majetku, není v pracovním poměru, nemá uzavřeno zdravotní pojištění, nemá vyživovací povinnost ani závazky. Uvedl, že je zdravý a neužívá žádné návykové látky ani léky. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky. Současně sdělil, že jeho vycestování nebrání žádná překážka a že návrat do Vietnamu považuje za bezpečný.
26. Na základě těchto zjištění žalovaná dospěla k závěru, že žalobce pobývá na území České republiky v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, je si této skutečnosti vědom a jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dosavadní jednání nasvědčuje tomu, že by dobrovolně nevystoupal a nerespektoval právní řád České republiky ani smluvních států.

27. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6. 2. 2026 dále vyplynulo, že dne 12. 2. 2026 byly podklady k ověření totožnosti a k vydání náhradního cestovního dokladu předány prostřednictvím styčného úředníka Evropské unie pro navracení v Hanoji imigračnímu odboru Ministerstva veřejné bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky.
28. Dne 17. 2. 2026 bylo sděleno, že vietnamské orgány považují případ za uzavřený, neboť na základě zaslaných podkladů nelze postupovat podle podmínek readmisní dohody. Současně bylo doporučeno obrátit se na Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky.
29. Následně bylo sděleno, že žádost o vydání náhradního cestovního dokladu by mohla být vyřízena v časovém horizontu přibližně šesti až osmi týdnů.
30. Žalovaná dále uvedla, že žalobce je osobou, která vědomě a opakovaně nerespektuje uložené povinnosti a neposkytuje záruku, že bude spolupracovat s orgány veřejné moci. Důvěryhodnost žalobce je podle žalované oslabena jeho dosavadním jednáním, které vzbuzuje důvodnou obavu, že by se mohl na území České republiky skrývat a mařit tak výkon správního vyhoštění.
31. Vzhledem k tomu, že nebylo možné realizovat správní vyhoštění v dosavadní lhůtě zajištění, přistoupila žalovaná k prodloužení doby zajištění o 60 dnů. V této době mají být učiněny další kroky směřující k ověření totožnosti žalobce a k vydání náhradního cestovního dokladu, přičemž tyto úkony budou nadále urgovány.
32. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že ověřování totožnosti žalobce stále probíhá a že překážka bránící vystavení náhradního cestovního dokladu bude v dohledné době odstraněna. Nejedná se podle ní o překážku trvalejší povahy, která by znemožňovala vycestování žalobce z území členských států.
33. Podle žalované tak existuje reálný předpoklad, že v prodloužené době zajištění bude totožnost žalobce ověřena, bude vydán náhradní cestovní doklad a bude možné realizovat správní vyhoštění. Žalovaná současně zdůraznila, že je nucena vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž délka řízení o vydání náhradního cestovního dokladu závisí na konkrétním státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, a obvykle se pohybuje v rozmezí 40 až 60 dnů.
34. Žalovaná dále uvedla, že průběh ověřování totožnosti závisí rovněž na součinnosti cizince, který v rámci podkladů uvádí osobní údaje, údaje o rodinných příslušnících a další relevantní informace. Proces ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu je přitom individuální a nelze předem stanovit jeho přesnou délku.
35. Po ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu bude podle žalované přistoupeno k realizaci správního vyhoštění žalobce, přičemž bude nutné zajistit zejména letenky a případné tranzitní náležitosti. Žalovaná při stanovení doby prodloužení zajištění zohlednila rovněž dobu potřebnou k zajištění přepravních dokladů a organizačnímu zabezpečení návratu, která se obvykle pohybuje kolem 30 dnů.
36. Na základě všech uvedených skutečností žalovaná uzavřela, že existuje reálný předpoklad naplnění účelu zajištění v prodloužené době, a stanovenou dobu prodloužení zajištění v délce 60 dnů považovala za přiměřenou.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Posouzení žaloby

37. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
38. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Současně se – s ohledem na judikaturu soudů aplikujících čl. 5 odst. 4 Úmluvy – zabýval i tím, zda omezení osobní svobody žalobce splňuje všechny zákonné podmínky, a to i nad rámec výslovně uplatněných námitek. Po zhodnocení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce nepřezkoumatelnosti

39. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnost představuje vadu zásadní intenzity, která nastává pouze tehdy, není-li z rozhodnutí seznatelné, z jakých důvodů správní orgán rozhodl, případně jsou-li tyto důvody vnitřně rozporné.
40. Taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalovaná v napadeném rozhodnutí přehledně rekapitulovala pobytovou historii žalobce, popsala jednotlivé kroky podniknuté k realizaci jeho vyhoštění a konkrétně vysvětlila, proč považuje prodloužení zajištění za nezbytné. Závěry žalované mají oporu ve správním spise a tvoří logicky ucelený řetězec úvah. Skutečnost, že žalobce s těmito závěry nesouhlasí, nepřezkoumatelnost nezakládá.

K námitce neexistence důvodů pro zajištění a subsidiarity

41. Žalobce dále brojil proti samotné nezbytnosti zajištění a zdůrazňoval mimořádnost tohoto institutu. Soud obecně přisvědčuje, že zajištění představuje prostředek ultima ratio, který lze použít pouze tehdy, nelze-li účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
42. V nyní projednávané věci však žalovaná nepochybila, pokud dospěla k závěru, že zvláštní opatření nelze použít. Zjištěný skutkový stav totiž svědčí o tom, že žalobce:
- dlouhodobě pobývá na území neoprávněně,
 - opakovaně nerespektoval uložená rozhodnutí o vyhoštění,
 - nedisponuje stabilním zázemím ani evidovanou adresou pobytu,
 - není reálně kontrolovatelný výkonem mírnějších opatření,
 - a sám v minulosti nevyvinul žádnou aktivitu směřující k legalizaci pobytu či odjezdu.
43. Za této situace je závěr o existenci nebezpečí maření výkonu vyhoštění zcela legitimní. Judikatura přitom opakovaně zdůrazňuje, že právě předchozí nerespektování rozhodnutí o vyhoštění představuje významný indikátor budoucího jednání cizince. Žalovaná proto oprávněně uzavřela, že nelze očekávat, že by žalobce plnil povinnosti spojené se zvláštními opatřeními.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

44. Námitka žalobce v tomto směru zůstává navíc zcela obecná a nepředkládá žádné konkrétní skutečnosti, které by závěry žalované zpochybnily.

K námitce nedostatečné aktivity správního orgánu

45. Žalobce dále tvrdil, že žalovaná nepostupovala dostatečně aktivně při přípravě vyhoštění. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
46. Ze správního spisu jednoznačně plyne, že žalovaná (resp. Ředitelství služby cizinecké policie) kontinuálně činila kroky směřující k realizaci vyhoštění, a to předáním podkladů vietnamským orgánům, následnou komunikací prostřednictvím styčných mechanismů, opakovanými urgencemi a následně přímým oslovením velvyslanectví.
47. Skutečnost, že tyto kroky nevedly zatím k vydání náhradního cestovního dokladu, nelze přičítat k tíži žalované, neboť závisí na součinnosti orgánů třetího státu. Správní orgán je povinen vyvíjet aktivitu, nikoliv garantovat výsledek, který je z povahy věci mimo jeho dispozici.
48. Klíčovým předpokladem zajištění i jeho prodloužení je alespoň potenciální realizovatelnost vyhoštění. Soud v tomto směru neshledal žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho nemožnosti.
49. Překážkou realizace vyhoštění je v dané věci dosud neověřená totožnost žalobce a absence náhradního cestovního dokladu. Jedná se však o překážku faktickou a dočasnou, nikoliv o překážku právní či trvalou. Žalovaná přitom disponovala informacemi o reálném časovém rámci vyřízení žádosti velvyslanectvím. Za této situace je závěr o potenciální realizovatelnosti vyhoštění plně opodstatněný.

K přiměřenosti délky prodloužení zajištění

50. Soud se dále zabýval námitkou nepřiměřenosti délky prodloužení zajištění a dospěl k závěru, že ani tato není důvodná. Žalovaná při stanovení délky prodloužení zajištění na 60 dnů nevycházela z abstraktního či paušálního odhadu, nýbrž z konkrétních podkladů obsažených ve správním spise. Zohlednila zejména předpokládanou dobu potřebnou k ověření totožnosti žalobce a k vydání náhradního cestovního dokladu, jakož i čas nezbytný k následnému organizačnímu zabezpečení samotné realizace správního vyhoštění, včetně zajištění přepravních náležitostí. Tyto úvahy odpovídají požadavku individualizace rozhodnutí a reflektují specifika projednávané věci, zejména komplikace spojené s komunikací s orgány Vietnamské socialistické republiky a dosavadní neúspěšné ověřování totožnosti žalobce. Stanovenou dobu prodloužení zajištění proto nelze považovat za nepřiměřenou ani za nepodloženou.

V.

Závěr, náklady řízení

51. Soud na základě výše uvedeného uzavírá, že žalovaná vycházela z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž její skutkové závěry mají oporu ve správním spise a navazující právní úvahy jsou logické, konzistentní a přezkoumatelné. V projednávané věci byly splněny podmínky pro prodloužení zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž zásah do jeho osobní svobody nelze považovat za nepřiměřený sledovanému cíli. Žalobní námitky jsou přitom převážně obecné a polemické povahy a nejsou způsobilé zpochybnit konkrétní skutkové a právní závěry žalované. Z těchto důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, pročež jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. květen 2026

Mgr. Jana Jurečková v.r.
samosoudkyně